

Arrest

nr. 126 469 van 27 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Y.(...) D.(...), verklaart van Tibetaanse afkomst te zijn en over de Chinese nationaliteit te beschikken. U werd geboren op 20 januari 1986 in het dorp Kara in Khyongra Qu in het district Dege in de prefectuur Ganzi in (Tibet) de Volksrepubliek China (VRC), waar u ook steeds woonde tot aan uw vertrek naar India. Uw vader stierf voor uw geboorte en uw moeder stierf toen u ongeveer 2 jaar oud was. U woonde afwisselend in bij verschillende familieleden van uw ouders, de oudere broer van uw moeder en de familie van uw vader. U ging naar een lokale school op het platteland in het dorp Pogang om Tibetaans te leren en verder werkte u mee op de boerderij van uw familie. Toen u 17 jaar oud was stuurde uw familie u naar Lhasa om op pelgrimstocht te gaan. U bleef er ongeveer voor 4 maanden bij een familielid van uw vader. In Lhasa ontmoette u mensen die naar India wilden gaan om de Dalai Lama te ontmoeten en om te studeren. U besloot met hen mee te gaan en u vroeg hen de smokkelaar ook

over u in te lichten. In de zomer van 2003 vertrok u vanuit Lhasa en u kwam aan in het Reception Center van Kathmandu in Nepal in augustus. U registreerde zich daar en u bleef ongeveer 2 maanden in Nepal. Begin oktober 2003 kwam u dan aan in Inda, waar u zich op 6 oktober registreerde bij het Reception Center in Dharamsala. Van daaruit reisde u verder met de bus naar Mandi in het district Kangra, naar de Suja TCV school. U woonde daar en ging daar naar school van oktober 2003 tot mei 2006. De vakanties bracht u meestal door in het nabijgelegen dorp Bir. Omdat u niet slaagde voor uw examens op de Suja school, ging u in mei 2006 naar het TCV Vocational Training Center in Paklikuhel nabij Manali. U volgde daar gedurende 4 jaar, tot december 2009, een opleiding tot kleermaakster. Van december 2009 tot aan uw vertrek uit India werkte u dan als kleermaakster in het dorp Bir. U was in die periode ook een half jaar ziek, waardoor u dan niet kon werken. In november 2013 besloot u India te verlaten. U wilde graag terugkeren naar uw familie in (Tibet) China, maar vanuit India was dat zeer moeilijk omdat u niet over de juiste documenten beschikte. U hoorde van verschillende mensen dat u de juiste documenten zou kunnen verkrijgen in België en dat u daarmee dan zonder problemen terug naar (Tibet) China zou kunnen reizen. U besloot deze raad dan ook op te volgen en te vertrekken. Verder had u in India ook soms moeilijkheden met het verlengen van uw RC (Registration Certificate for Tibetans). Toen u nog op school zat was er geen enkel probleem en maakte de school het voor u in orde. Vanaf het moment echter dat u geen school meer liep of geen opleiding meer volgde werd het moeilijker. Ze zeiden namelijk u dat u niet meer hoorde bij een instituut of een associatie. Uiteindelijk verkreeg u na aandringen een attest van de Dege Association van uw regio en daarmee kon u dan verder zonder problemen de verlenging van uw RC tekenen. U voegt daar nog aan toe dat u ook geen Ration Card kon verkrijgen, wat de aankoop van rijst en bloem goedkoper zou maken.

U verliet India vanuit Delhi op 18 november 2013. U vloog via Dubai naar Europa, waar u aankwam in een voor u onbekend land. Vandaaruit reisde u met een voertuig verder naar België. U kwam in België aan op 20 november 2013 en vroeg diezelfde dag asiel aan.

Bij een terugkeer naar Tibet vreest u opgesloten te worden in de gevangenis omdat u in India heeft deelgenomen aan enkele protesten en manifestaties. U weet dat er veel spionnen zijn en het is mogelijk dat ze foto's van u hebben genomen en dat ze u bij terugkeer zouden arresteren.

Bij een terugkeer naar India vreest u eveneens gearresteerd te worden door de politie en in de gevangenis terecht te komen en dit omdat u naar een ander land bent geweest.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw originele Groene Boekje, een origineel certificaat van uw studies op de TCV Suja School in India, een origineel certificaat van uw opleiding tot kleermaakster in het TCV Vocational Training Center in Patlikuhel, een kopie van uw registratiedocument bij het Reception Center in Kathmandu in Nepal en een origineel attest van het Office van het Reception Center in Dharamsala in India met betrekking tot uw registratie daar bij uw aankomst in India.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) wordt vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling, noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit (Tibet) de Volksrepubliek China in de zomer van 2003, verbleef u van oktober 2003 tot november 2013 gedurende 10 jaar in India. Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan uw administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS p. 7).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast.

U stelt India in de eerste plaats te hebben verlaten omdat u wilde terugkeren naar uw familie in (Tibet) China, maar dat dat zeer moeilijk was vanuit India. U had in India niet de juiste documenten om dit op een veilige en conforme wijze te doen en u was bang dan gearresteerd te worden bij uw aankomst in (Tibet) China (CGVS, p. 8). U kwam dus naar België om hier de juiste documenten te krijgen en daarmee dan zonder enige problemen uw familie in (Tibet) China te gaan bezoeken (CGVS, p. 8). Hierbij kan kort gesteld worden dat de hoofdrede voor uw vertrek uit India, die u hier aanhaalt, aannemelijk en begrijpelijk is, maar niet onder de criteria valt van het verdrag van Genève en dus vreemd is aan de Vluchtelingenconventie. Wanneer u dan gevraagd wordt of dit de enige reden is waarom u India verlaten heeft, dan stelt u eerst van wel, dat u in India geen andere problemen heeft (CGVS, p. 8). Wanneer u dan echter nog een keer specifiek gevraagd wordt of dat echt de enige reden is waarom u uit India vertrokken bent, dan voegt u daaraan toe dat het soms ook wel moeilijk was om uw RC te tekenen (CGVS, p. 8). Wanneer u dan gevraagd wordt daar concreet wat meer over te vertellen, dan verklaart u dat het moeilijker werd uw RC te verlengen nadat u gestopt was met school en dus niet meer aangesloten was bij een instituut (CGVS, p. 8-9). U diende erg aan te dringen en uiteindelijk verkreeg u dan een attest via de Dege Association van uw regio en kon u daarmee uw RC verlengen (CGVS, p. 9). U hebt dit probleem dus blijkbaar zelf kunnen oplossen, want wanneer u dan gevraagd wordt of u, nadat u dit attest dan had verkregen van de Dege Association verder nog enige problemen had met het verlengen van uw RC, dan stelt u van niet (CGVS, p. 9). Wanneer u dan gevraagd wordt of er nog iets anders is dat u wilt vertellen over uw situatie in India, dan stelt u dat u geen Ration Card kon bekomen en dat u dat graag had gewild want dat het daarmee goedkoper is om rijst en bloem te kopen (CGVS, p. 9). U kon er geen krijgen omdat u niet behoorde tot de jurisdictie, meer concrete uitleg kan u daar niet bij geven (CGVS, p. 9). Als u dan gevraagd wordt of deze Ration Card essentieel was voor het kopen van rijst of bloem of dat het zonder ook kon, dan stelt u dat je deze producten zonder Ration Card ook kon kopen, maar dat het soms nuttig was om ze te hebben omdat je het dan van de Indiase regering kon kopen en dat het dan goedkoper was (CGVS, p. 9). Wanneer u dan gevraagd wordt of u dan hulp en advies zocht bij de Central Tibetan Administration (CTA) of bij enige Tibetaanse organisaties voor dit probleem van het bekomen van de Ration Card en het verlengen van uw RC, dan kan u slechts driemaal hetzelfde herhalen dat eigenlijk geen antwoord is op de vraag die u gesteld wordt. U herhaalt telkens dat u probeerde de Ration Card aan te vragen maar dat het niet lukte, dat ze zeiden dat het niet ging (CGVS, p. 9). U ging hiervoor alleen naar het kantoor waar ze deze Ration Card aanmaken, u deed nooit beroep op de CTA of op enige Tibetaanse organisatie om u hierbij bij te staan (CGVS, p. 9). Bij deze twee laatste zaken die u hier vermeldt over uw situatie in India kan dan ook samenvattend de opmerking gemaakt worden dat uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die ook werd toegevoegd aan uw administratief dossier (zie COI Focus: De Tibetaanse gemeenschap in India) blijkt dat de actuele verlenging en vernieuwing van de RC's van Tibetanen in India routineus en gesmeerd verloopt. Uit deze zelfde informatie blijkt dat indien er zich daaromtrent en ook omtrent andere praktische zaken voor Tibetanen enige problemen zouden voordoen, dat de CTA dan bijstand levert aan de Tibetanen en dat er op die manier in 95 procent van de gevallen een oplossing bereikt wordt. Uw verklaringen hieromtrent dienen dus duidelijk te worden genuanceerd en bovendien blijkt u nooit een poging te hebben gedaan om beroep te doen op de CTA om uw problemen concreet aan te pakken. Samenvattend kan dus gesteld worden dat de redenen die u hier aanhaalt voor uw persoonlijke vertrek uit India geen vervolging vormen in de zin van de Vluchtelingenconventie en ook geen risico vormen op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien dient hier ook aan te worden toegevoegd dat u in India zelf nooit concreet enige stappen heeft ondernomen om iets aan deze problemen die u beschrijft te doen.

Vervolgens werd u gevraagd waarom u op dit moment niet kan terugkeren naar India en wat u concreet vreest bij een huidige terugkeer. U verklaart daarop dat u vreest gearresteerd te worden door de politie in India en in de gevangenis te belanden (CGVS, p. 9). Als u dan gevraagd wordt waarom u denkt dat dit zou gebeuren, dan stelt u dat u vreest te worden opgesloten omdat u naar een ander land bent geweest (CGVS, p. 9). Dat is de enige weinig steek houdende reden die u daarvoor kan geven. U beschikt in India over een statuut en verblijfsdocumenten en het feit dat uw documenten voor een terugkeer naar India niet in orde zouden zijn, slaat eigenlijk nergens op, daar u ook niet de moeite heeft gedaan om in orde te zijn met deze documenten. U hebt immers in België niet de moeite genomen om de Indiase ambassade te contacteren om het verlies van uw originele RC en IC te melden (CGVS, p. 7 en p. 8). Het enige wat u hierop kan zeggen is dat u dat niet deed want dat u niet wist dat er hier in België een Indiase ambassade was (CGVS, p. 8). Dergelijke verklaring houdt echter weinig steek aangezien binnen de Tibetaanse gemeenschap in België zeer goed geweten is dat er een ambassade is van India in Brussel. Het feit dat u hier helemaal niet van op de hoogte zou zijn komt bijgevolg weinig geloofwaardig over.

Uit voorgaande argumentatie blijkt dat u geen elementen aanhaalde waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan uw administratieve dossier is gevoegd, dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to Return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen NORI-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India, dat u in het bezit was van een dergelijke IC en dat u ermee naar België reisde (CGVS p. 7-8 en p. 10-11). Uw originele IC zou u afgenomen zijn door de smokkelaar en hij zou u gezegd hebben dat u deze niet meer nodig had (CGVS, p. 7-8). Dergelijke stereotiepe verklaring kan echter geenszins overtuigen. U legt hier immers vage, weinig logische en weinig aannemelijke verklaringen over af, dat het vermoeden dan ook rijst dat u nog wel in het bezit bent van uw IC. U kan ook geen enkel document voorleggen ter staving van de reisweg die u aflegde naar Europa. Wanneer u hier specifiek naar gevraagd wordt, stelt u dat deze documenten ook zouden ingehouden zijn door de smokkelaar (CGVS, p. 12). Eerder, toen u verklaarde dat de smokkelaar uw originele IC had afgenomen, werd u echter gevraagd of dat het enige persoonlijke document was dat hij van u afnam of dat er nog andere documenten waren die u ook diende af te geven. U verklaarde op dat moment van niet en dat hij louter uw IC afnam (CGVS, p. 10). Wanneer u hier dan mee geconfronteerd wordt, kan u alleen maar zeggen dat hij dat samen afnam, uw IC en de reisdocumenten, en dat u niet wist dat u die zaken dan apart diende te vermelden (CGVS, p. 12). Verder merkt het CGVS op dat het bijzonder ongeloofwaardig overkomt dat u zulk belangrijk identiteitsdocument als uw IC zomaar aan de smokkelaar zou afgeven. Het gaat hier immers om uw eigen document en u deed blijkbaar ook geen enkele inspanning om uw IC terug te vragen aan de smokkelaar of om er een kopie van te maken. Het enige wat u hieromtrent kan zeggen is dat de smokkelaar u zei dat u uw IC niet meer nodig had en dat hij het dus meenam (CGVS, p. 7-8). U hebt niet gevraagd waarom de smokkelaar dit nodig had en u zou er nooit aan gedacht hebben een kopie te nemen van uw IC (CGVS, p. 7-8 en p. 10-11). U heeft er blijkbaar verder ook geen enkele inspanning voor gedaan om uw IC of een kopie ervan terug te verkrijgen van de smokkelaar en opnieuw kan u daarover alleen maar zeggen dat u niet dacht dat dat nodig was (CGVS, p. 10-11). Dergelijke verklaringen komen vreemd en weinig aannemelijk over aangezien het hier toch gaat om een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Uw IC is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat niet alleen meer vertelt over uw identiteit maar ook over uw afkomst en uw status in India. Verder is het ook zeer bevreemdend dat u na uw aankomst in België niet de moeite hebt genomen om de Indiase ambassade te contacteren, teneinde het verlies van uw originele IC te melden en eventueel een duplicaat hiervan te verkrijgen (CGVS, p. 8 en p. 11). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat het wel degelijk mogelijk is voor Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, om bij een diplomatieke post van de Indiase overheid een duplicaat te verkrijgen van hun originele IC. Dit staat bovendien ook duidelijk vermeld in het document zelf. De enige verklaring die u kan geven waarom u zelfs nooit een poging heeft gedaan dergelijke stappen te ondernemen, is dat u niet wist dat u dat diende aan te geven want dat u nooit gezegd werd (CGVS, p. 11).

Ten slotte werden u dan ook nog enkele vragen gesteld over de reisweg die u volgde naar België en het visum in uw IC, waarmee u naar Europa reisde. Ook hier blijven uw verklaringen zeer vaag en weinig doorleefd. Over de smokkelaar kan u alleen maar zeggen dat u met hem in contact kwam via vrienden van vrienden van uw oom (CGVS, p. 10). U heeft niet het minste idee met welke luchtvaartmaatschappij u naar Europa zou zijn gevlogen (CGVS, p. 11) en u weet zelfs niet in welk land in Europa u bent aangekomen voor u verder naar België reisde (CGVS, p. 11). Het enige wat u daarover kan zeggen is dat er een land was, maar dat u de naam niet weet (CGVS, p. 11). Als u dan gevraagd wordt of dat dat niet vermeld stond op uw vliegticket, dan kan u louter zeggen dat u daar niet op gelet heeft (CGVS, p. 11). U heeft ook geen asielaanvraag gedaan in dat land (CGVS, p. 11), hoewel van een asielzoeker die beroep doet op internationale bescherming, toch redelijkerwijze verwacht wordt dat hij

dit doet in het eerste veilige land waar hij aankomt. Dergelijke vaststelling beaamt alleen nog maar het vermoeden dat u India niet verlaten heeft omwille van redenen zoals die zijn voorzien in de Vluchtelingenconventie. Verder heeft u ook niet het minste idee wat voor visum er in uw IC zou gestaan hebben, u weet alleen dat u de toelating had om naar hier te komen (CGVS, p. 11). Toen u werd gevraagd waar u heen ging dan zou u gewoon uw 'yellow book' gegeven hebben en dan was het in orde, zelf wist u van niets (CGVS, p. 11). Als u dan gevraagd wordt of u zelf dan niet goed gekeken heeft in uw IC, het ging hier toch om het identiteitsdocument waarmee u reisde en dat u persoonlijk ook diende te tonen aan de immigratiecontroles, dan kan u alleen maar het weinig overtuigende antwoord geven dat u er niet op lette want dat u ziek was in het vliegtuig (CGVS, p. 11). Gezien de strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, zeker bij het betreden van de Schengen zone, komt het zeer weinig aannemelijk en zeer weinig geloofwaardig over dat u hier zo weinig weet van zou hebben en nagenoeg niets over kan vertellen. Gelet op deze weinig overtuigende verklaringen, ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen, te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India, waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet wil betwisten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de Vluchtelingenstatus, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Tevens wenst verzoekster dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Europees Hof van Justitie.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulement beginsel, van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (gewijzigd door het Protocol van New York op 31 januari 1967, van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2014 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en van de artikelen 3 en 8 EVRM.

2.2. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van Caritas van maart 2012, een rapport van de Federal Office for Migration van juni 2013, een rapport van de

Organisation Suisse d'aide aux réfugiés van september 2013, twee arresten van het EHRM, een rapport van H. Knox Thames, een rapport van de US Congressional-Executive Commission on China van oktober 2013, een rapport van Freedom House van 2010, een rapport van Fidh van september 2013, een rapport van Human Rights Watch van juni 2013, een rapport van de US Department of State van mei 2013, een rapport van de UK Home Office van augustus 2011, een rapport van Reporters Sans Frontières van oktober 2013, een rapport van Asian Fortune van mei 2013, vier rapporten van de UNHCR van november 1997, maart 2010, januari 2013 en augustus 2013, een rapport van Human Rights Features van april 2008, een rapport van Tibet Justice Center van september 2011, een rapport van de FFMR van augustus 2012, een rapport van Enfance tiers monde en enkele persartikelen.

Bij haar aanvullende nota van 15 mei 2014 voegt de verwerende partij de *"COI Focus CHINA/INDIA De Tibetaanse gemeenschap in India"*, van 11 maart 2014, de *"COI Focus. China. India. De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India"* van 25 maart 2014 en de *"COI Focus China. De Vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China"* van 25 maart 2014.

Ter terechtzitting d.d. 23 mei 2014 legt verzoekster een aanvullende nota neer met daarbij de volgende documenten: een verklaring ondertekend door de Indiase ambassade te Brussel, een verklaring van de heer Pat Demaret van de Werkgroep Vluchtelingen Gent vzw, Vlaams-Tibetaanse vriendenkring vzw en International Tibet Social Service, een rapport van IRB van februari 2014, een brief van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 4 april 2014, een kopie van de huku van verzoekster en een persartikel.

2.3. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. Verzoeksters identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie. Verzoekster is van Tibetaanse origine en is geboren in de Volksrepubliek China (VRC), het dorp Kara in Khyongra Qu, district Dege, prefectuur Ganzi, in de Tibetaanse Autonome Regio. Verzoekster stelt geen Chinees te spreken, maar wel te begrijpen. Daarnaast heeft ze nog een oom langs moederszijde en familie langs vaderszijde in China (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen legt verzoekster originele documenten van het reception centre in Dharamsala neer. Per aanvullende nota van 23 mei 2014 bezorgt verzoekster de Raad een kopie van haar Chinese Huku.

2.6. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Waar de verzoekende partij zich vooreerst de vraag stelt of India als

eerste land van asiel kan worden beschouwd omdat India het Vluchtelingenverdrag niet heeft ondertekend, wijst de Raad erop dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.” (eigen onderlijning).

Gelet op artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asielland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de bij de aanvullende nota van de verzoekster gevoegde studie van IRB/CISR over de toepassing van artikel 1 E van de Vluchtelingenconventie waarin wordt besloten dat Tibetanen niet kunnen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1 E van de Vluchtelingenconventie, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op de uitsluiting van de vluchtelingenstatus.

2.7. Daargelaten de vraag of verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China, zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde in de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarop heeft vastgesteld dat verzoekster reële bescherming geniet in India als ‘eerste land van asiel’ en gemeend heeft dat verzoekster gelet op artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet geen behoefte had aan internationale bescherming. Verzoekster betwist dat zij in India een status had die haar reële bescherming gaf en stelt dat een risico op uitwijzing naar China er niet uitgesloten is.

2.8. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, van 6 februari 2014, die aan het administratief dossier werd toegevoegd en de actualisatie van deze COI Focus van 11 maart 2014, die aan de aanvullende nota werd toegevoegd, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een *Registration Certificate (RC)* beschikken en “In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Dit beleid werd in India vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*). Voor zover verzoekster verwijst naar een informeel statuut en aangeeft dat het slechts gaat om een praktijk en richtlijnen, toont zij niet aan dat deze vermeende praktijk geen algemene toepassing vindt.

Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is en daardoor geen reële bescherming biedt. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de “*long term staying Tibetans*” in de praktijk “gemakkelijk” verloopt. Verzoekster toont geenszins aan dat dat het bekomen van een RC of de verlenging ervan afhankelijk is van de goodwill van de regering.

Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen volgens zowel de SP (Politie) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht doorgaans ook zonder enig probleem een *"Long Term Stay RC"*. Verzoekster verklaart weliswaar dat zij na haar schoolperiode moeilijkheden had om haar RC te verlengen, maar stelt vervolgens dat het geen probleem meer was toen zij een attest van de Dege association kreeg (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 9). Ook uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend zijn waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

Integendeel ook indien sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen of eventueel smeergeld moeten betalen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. *"Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt"* (zie COI focus van 6 februari 2014 en 11 maart 2014). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook blijkt uit het feit dat verzoekster gedurende tien jaar ongemoeid in India verbleef (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al 65 jaar gevestigd heeft in India. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Waar verzoekster erop wijst dat de overheid kan beslissen zoals het haar goed uitkomt, maakt zij dit geenszins in concreto aannemelijk. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat het Indiase beleid ten opzichte van Tibetanen zal veranderen.

2.9. Tevens wordt in de in het administratief dossier aanwezige landeninformatie uitdrukkelijk gesteld dat *"Tenslotte bevestigen alle bronnen ook dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)".* Aldus kan op basis van de algemene informatie blijken dat, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

Wat betreft de vrees voor vervolging ten aanzien van haar eerste land van asiel stelt verzoekster, naast het hierboven reeds besproken feit dat zij in na haar schoolperiode moeilijkheden had met haar RC, slechts dat zij naar België kwam om zo aan de nodige documenten te kunnen komen om naar Tibet te kunnen terugkeren. Verzoekster verklaart bovendien dat dit de enige reden is dat zij India heeft verlaten en dat zij geen andere problemen had (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Even later verklaart verzoekster nog dat zij geen Ration Card kon verkrijgen om rijst en bloem te kopen. Verzoekster verklaart echter zelf dat deze kaart niet noodzakelijk is voor het verkrijgen van deze producten, maar dat het met zo'n kaart goedkoper is. Overigens zou verzoekster nooit de hulp hebben ingeschakeld van de CTA of een andere Tibetaanse organisatie om een Ration Card te proberen verkrijgen (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Voor het overige stelt verzoekster dat zij vreest gearresteerd te worden in India omwille van het feit dat zij naar een ander land is geweest. Verzoekster stelt dat dit de enige reden en vrees is die zij heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat Tibetanen, onder bepaalde voorwaarden, wel degelijk kunnen terugkeren naar India (*cf. infra*). Verzoekster slaagt er dan ook geenszins in een vluchtelingenrechtelijke vrees of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat discriminatie van Tibetanen in India alomtegenwoordig is en verwijst naar de precare situatie van vrouwen in India en dienaangaande naar algemene rapporten en artikelen verwijst en ook bij haar aanvullende nota een krantenartikel voegt dat zou aantonen hoe men tegenover Tibetanen die het land ontvlucht zijn staat in India, stelt de Raad vast dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten en artikelen dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in India werkelijk wordt bedreigd

en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoeksters asielaanvraag ten opzichte van de situatie in India is manifest ongegrond.

2.10. De argumenten van verzoekende partij inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 6 februari 2014 en 11 maart 2014, blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen zoals verzoekster lijkt aan te voeren met de door haar bijgevoegde documenten dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. Verzoekster toont geen gegronde vrees aan om uitgewezen te worden.

Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft en het document waaruit blijkt dat deze zaken nog steeds hangend zijn, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in het rechtsplegingsdossier vervatte informatie verwijst. Daar waar verzoekster een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoekster kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen.

2.11. Ten slotte en ook al is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India kan terugkeren, kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 6 februari 2014 en uit de informatie van 11 maart 2014 blijken dat "*Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indiase diplomatieke post van zijn verblijfland een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel*". Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat "*Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden "na uitgebreide onderzoeksdaten". Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro*". De vrees van verzoekster om gearresteerd te worden in India louter omwille van het feit dat zij in het buitenland is geweest, is dan ook ongegrond (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). In zoverre verzoekster in onderhavig verzoekschrift volhoudt dat zij niet meer in het bezit is van haar IC omdat deze door de smokkelaar werd afgenomen, kan met de hulp van de *Central Tibetan Administration*, een duplicaat van een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

Verzoekster beschikte over een Registration Card (RC) en een Identity Card (Yellow Book) (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Verzoekster verklaarde met haar eigen IC te hebben gereisd (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Het is echter niet aannemelijk dat verzoekster niet meer weet over de smokkelaar dan dat hij een vriend van vrienden van haar oom was, niet weet met welke vliegtuigmaatschappij zij vloog, noch in welk land zij landde in Europa (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11). Ook omtrent het visum in haar IC blijkt verzoekster bijzonder onwetend (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Verzoekster stelt dat haar IC werd afgenomen door de smokkelaar en dat zij 1 miljoen roepies heeft betaald voor de reis (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 10, 11). Dat verzoekster haar IC diende af te geven aan de smokkelaar kan niet overtuigen gezien dit haar eigen identiteitsdocument is en de Raad überhaupt niet inziet waarom verzoekster 1 miljoen roepies zou betalen, indien zij middels haar IC op legale wijze kon reizen. Aldus

wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster haar IC niet in haar bezit had bij de binnenkomst in België. Het artikel dat verzoekster bijbrengt en waaruit blijkt dat de paspoortcontroles niet zo uitvoerig zouden zijn als wordt beweerd, doet geen afbreuk aan verzoeksters gebrekkige kennis.

Wat betreft de verklaring ondertekend door de Indiase ambassade te Brussel en de verklaring van de heer Pat Demaret die door verzoekster aan haar aanvullende nota werden gevoegd, stelt de Raad vast dat deze geen betrekking hebben op verzoekster. Het betreft hier immers twee Tibetanen die door de Indiase ambassade zouden zijn doorgestuurd naar de Tibetan Office in een poging een duplicaat van hun IC te verkrijgen. Daar zouden zij echter te horen gekregen hebben dat zij niets kunnen ondernemen. De Raad stelt vooreerst vast dat hierboven reeds werd opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster niet meer in het bezit is van haar IC. Daarnaast toont verzoekster geenszins aan dat de personen in kwestie in dezelfde situatie verkeerden als haar. Dat de Tibetan Office niets kan ondernemen is overigens slechts een loutere bewering van verzoekster die geenszins wordt gestaafd. Uit deze documenten kan echter geenszins worden afgeleid dat Tibetanen *ipso facto* geen duplicaat van hun IC kunnen verkrijgen. Verzoekster heeft zelf immers geen poging gedaan om het verlies van haar IC te melden bij de Indiase ambassade in België en een duplicaat te verkrijgen (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 11).

Aldus kan niet worden ingezien waarom verzoekster met haar IC -dan wel met een duplicaat IC- niet kan terugkeren naar India.

2.12. Verder stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *"Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."* (informatie administratief dossier). Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf opnieuw een RC te verkrijgen. Verzoekster brengt geen andersluidende informatie aan die vermag deze conclusie te wijzigen.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen bij een terugkeer naar haar land van eerste asiel, India.

2.14. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Met de loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikelen toont verzoekster niet aan een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.15. Waar verzoekster nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden benadrukt dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwerking heeft.

2.16. De overige argumenten, stukken en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten noch doen zij afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

2.17. Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat zij in India geen reële bescherming geniet in toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.18. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF